

Pokojnik se je bavil tudi z dialekti svoje ožje domovine. V tej stroki se je spoprijateljil z znanim slavistom Baudouinom de Courtenayjem ter je 1878 izdal v Peterburgu slovenski pisano študijo o narečjih beneških Slovencev. Govoril je slovenski, hrvatski, nemški, italijanski, seveda tudi furlanski dialekt.

Za znano publikacijo „Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild“ je v opisu Primorskega in Dalmacije očrtal „Slavische Sprache und Literatur“ (1891).

Svoji profesorski stroki je posvetil dvoje spisov iz svojih mlajših let: razpravo o Horaciju (1867.) in grško gramatiko v laščini (1870); grščina mu je bila posebno draga. Pozneje ga je služba zanesla na širše šolsko polje in tu si je pridobil posebnih zaslug, ki so prava in trajna njegova vrednost.

Segalo bi predaleč, ako bi Klodiča na tem mestu ocenjeval kot šolnika. Le to naj poudarim, da je očitno močno Klodičeva zasluga, če imamo dandanes na Primorskem bolj slovansko šolstvo nego drugje. Kar nam o tem poroča Glaser v „Zgodovini slovenskega slovstva“ (IV, 325), sloni najbrž na lastnih pojasnilih Klodičevih. Za svoje zasluge na šolskem polju je dobil Klodič l. 1879. viteštvo.¹

Viteštvo mu je porstojalo kot lastniško železno kromc
posebit priznanje je moral večinoma. To je bilo takrat
¹ Kot dopomnilo naj omenim nektologa v „Edinosti“ z dne 22. februarja 1914 in v „Učit. tovarišu“ št. 50 (6. marca), ki ga je priobčil Janko Leban.

Ivan Albreht:

Trpinom.

Šli so skozi mrak, šli so skozi noč
 kot kipeča lava;
 divje pesmi vrele so iz prsi.

Njih oči kot ogenj so grozile
 in roke kot jeklo so pretile.

Takrat sem jih vzljubil:
 „O trpeči, jaz sem vaš!“

